

[A. Johansen.]

ling om at ændre det nye Stykke 12 med Hensyn til de Brøker, der er angivet deri, og da jeg for mit Vedkommende maa erkende, at en saadan Ændring maa anses for en Forbedring, vil jeg gerne henstille til den højtærede Arbejds- og Socialminister, om han ikke efter Forhandling med Udvalget vil kunne tiltræde den foreslaaede lille Ændring; den er saa klar, at det ikke kræver lange Overvejelser at dømme om, hvorvidt man kan tiltræde den.

Af den Grund skal jeg tillade mig, naar vi er færdige med Behandlingen her i Tinget, at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer til en — det vil jeg gerne tilføje — kort og velvillig Behandling. Naar jeg bruger Udtrykket „kort“, er det under Hensyn til, at Loven gerne skulde medtages ved Optrykningen af den samlede Folkeforsikringslov. Der er derfor visse Grænser for, hvor længe Vedtagelsen kan udskydes.

Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Bækgaard: Ved dette Lovforslags Fremkomst er der sket noget, som der er Grund til at hæfte sin Opmærksomhed ved, nemlig dette, at man synes at være blevet klar over; at der ogsaa maa en Begrænsning til af Godernes Mængde og Art, for ellers kan det komme til at gaa ud over den samlede Helhed af Goder, som er en Lovs Hensigt og Formaal, og dermed ogsaa over dens gode Renommé og Anseelse i Befolkningen.

Sygekasseloven og senere den Afdeling af Folkeforsikringsloven, der angaar Sygekasserne, har vel nok lige fra Begyndelsen og op gennem Tiderne været betragtet som en af vore bedste Love og derfor haft et godt Renommé. Mange af de mange Ændringer, den er undergaaet i Tidens Løb, er ogsaa blevet modtaget med Tilfredshed, men det kan ikke nægtes, at den stærke Udvikling af Godernes Mængde og Brugen af disse Goder har aabenbaret Svagheder og bragt det gode Renommé noget i Fare. Hidtil har de Tilføjelser, der er kommet, som Regel bevirket større Udgifter enten for Medlemmerne selv eller for de offentlige Kasser, tit for begge Parter, uden at man maaske har været tilstrækkelig opmærksom paa, at der samtidig aabnede sig Muligheder for Misbrug og Fare med Hensyn til Lovens ellers gode Virkninger og Formaal.

Dette Lovforslag rører ved en af de Sider, hvor der har været en vis Fare til Stede, idet det stigende Medicinforbrug

ikke alene har virket stærkt tyngende paa Kasserne, men det har ogsaa været Genstand for Tvivl, om det i Virkeligheden tjente sit Formaal. Kassernes Ledere staar imidlertid magtesløse over for dette Problem, naar der først er indført en saadan Ret til Medicintilskud. Uden i øvrigt at komme ind paa Lægernes Ansvar og Indflydelse i saa Henseende vil jeg pege paa, at det er i særlig Grad dem, der her har Afgørelsen. Lovforslaget tilsigter heller ikke at berøve Lægerne denne Indflydelse i Fremtiden, men man vil med Sundhedsstyrelsens og Arbejds- og Socialministerens Bistand søge at lægge en lille Bremse paa de Krav, der kan stilles til Sygekasserne paa disse Omraader.

Jeg ønsker disse Faktorer Held til at gennemføre Opgaven paa en god Maade til Gavn for Sygekasseinstitutionen og dens gode Formaal, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Men ud over den Ændring i Folkeforsikringsloven, som det forelagte Lovforslag tager Sigte paa, vil jeg gerne pege paa et Par andre Forhold af lignende Karakter vedrørende den nævnte Lov. Det er dels saaledes, at Udgifterne har været stærkt stigende, uden at Kassernes Ledelse har haft noget at sige i saa Henseende, dels har der været Mulighed for Misbrug, og da disse to Ting sættes i Forbindelse med hinanden, afstedkommer det en Misstemning inden for mange Kredse og kaster Skygge over de mange gode Sider ved Sygekasselovgivningen.

Jeg skal først nævne Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 15 om, at Kommunerne kan betale Kontingentet helt eller delvis. Denne Bestemmelse, hvis velmente Formaal jeg slet ikke skal underkende, kan let udvikle sig til og har i mange Tilfælde udviklet sig derhen, at der spekuleres over, hvorvidt det er klogt at betale, en Spekulation, som er til Skade for Lovens gode Formaal og Renommé.

Dernæst er der den fra meget gammel Tid nedarvede Ret til fri Befordring, som hjemles i § 17. Denne Ret, som ofte har været Genstand for Forhandling, og som stadig er opretholdt under skiftende Former, medfører i sin nuværende Form en meget tyngende Udgift for Kommunerne, navnlig for de Kommuner, der ikke har Læge eller Sygehus inden for deres Grænser. Jeg ved nok, at Lovens § 17 indeholder Bestemmelser, som tager Sigte paa at bremse for eventuelle Misbrug. Men alligevel, hvad enten nu Grunden er den, at disse Bestemmelser ikke paaagtes stærkt nok af Administrationen, eller andre Forhold gør sig